

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/718/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.V.21.143/2025/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A indítványozó jogi képviselője (dr. Fábián Olivér ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, amelyben a Kúria Pfv.V.21.143/2025/2. számú végzése, a Kaposvári Törvényszék 2.Pf.20.967/2024/6. számú ítélete és a Nagyatádi Járásbíróság 11.P.20.095/2024/27. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege – a bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítvány alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [3] 2.1. Az indítványozó – az alapper felperese – [...] Város Önkormányzatával (a továbbiakban: Önkormányzat) egy 2019. augusztus 26-án kötött megállapodás alapján az Önkormányzat fenntartásában, de az alapper alperesének üzemeltetésében lévő apartmanházban egy garzonlakás használatára vált jogosulttá. Az indítványozó a garzonlakás használatbavételi díját megfizette, azonban a tanulmányai miatt ténylegesen abba nem költözött be. A peres felek között a megállapodás aláírása után egyeztetés indult a garzonlakás részleges felújítási munkálatai vonatkozásában, illetve az indítványozó beköltözésének feltételei tekintetében, figyelemmel az éppen aktuális COVID járványra vonatkozó előírásokra. Az egyeztetésnek megfelelően sor került a garzonlakás felújítására, melynek keretében a padlóburkolat, a járólap, a csempe kicserélésre, a fürdőszoba pedig felújításra került. A felújítás végeztével vált esedékessé a beköltözés, ennek érdekében az indítványozó mint ellátást igénybe vevő, az Önkormányzat mint fenntartó, valamint az alperes mint ellátást nyújtó intézmény egy háromoldalú megállapodást kötött az időskorúak otthonában történő,

emelt szintű ellátással biztosított elhelyezés érdekében. A megállapodás szerint az Önkormányzat mint fenntartó a garzonlakás vonatkozásában lakáshasználati jogot, míg az alperes pedig a teljes körű szociális ellátást 2020. július 9-étől határozatlan időtartamra vállalt biztosítani. Az indítványozó a megállapodás megkötését megelőzően a kiválasztott garzonlakást megtekintette és annak állapotára tekintettel írta alá azt. A megállapodás megkötésének időpontjában a garzonlakás konyha helyiségében a mosogatótálcát tartalmazó alsó szekrény, valamint felső szekrény nem került elhelyezésre, a gázpalack és a rezsó sem, azonban a konyhabútor egységes képe érdekében a bútorzat indítványozó általi megrendelésével rövid időn belül kiegészíthető lett volna, melynek költségeit az alperes vállalta. Az indítványozó azonban a garzonlakásba nem költözött be 2021. június 20-áig, arra hivatkozással, hogy az alperes szerződésszegést követett el, mert nem biztosította a kiválasztott garzonlakás alpbútorzattal történő ellátását, illetve az alperesi intézmény vezetője a járványügyi előírásokra figyelemmel az indítványozót az intézmény elhagyására szólította fel a tanulmányai folytatása okán. Mindezek miatt az indítványozónak erre az időszakra egy másik szállást kellett foglalnia és finanszíroznia. Ezt a [...] Egyház egyik ezzel foglalkozó intézményében tette meg, ahol a szállás díját adomány jogcímen fizette be.

- [4] Az indítványozó ezen felmerült külön szállásköltség kártérítésként történő megfizetését követelte keresetében az alperesben az alperestől. Az elsőfokú bírósági eljárás során az alperes ellenkérelmében rögzítette, hogy az indítványozó beköltözésének feltételeit biztosította, ennek keretében az intézmény étkezési ellátását az indítványozó több alkalommal is igénybe vette, illetve rögzítette, hogy az indítványozó saját maga döntött úgy, hogy a szociális intézménytől távol marad. Mindemellett kifejtette azt az álláspontját is, hogy az adományként juttatott ingyenes támogatás az egyház részére kártérítés összegként nem érvényesíthető. Az elsőfokú bíróság az indítványozó keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság több, az alperesnél alkalmazásban álló tanút hallgatott meg, mely alapján megállapította, hogy a kérdéses apartman beköltözésre alkalmas állapotban volt, azt a szerződés megkötését megelőzően felújították, annak állapotát a szerződés megkötésekor az indítványozó ismerte, valamint azt is alapul vette döntésénél, hogy az indítványozó részére az intézményben az étkezés teljes körben biztosított volt. A bíróság álláspontja szerint az indítványozó az alperes szerződésszegő magatartását bizonyítani nem tudta. A bíróság mindemellett azt is megállapította, hogy az alperesi intézmény kizárólag csak az aktuális járványügyi előírások betartását követelte meg az indítványozótól, ennek megfelelően alperes ebben a körben tanúsított magatartását sem minősítette szerződésszegőnek. Mindemellett megállapította azt is, hogy a lakhatási jog biztosítása vonatkozásában az Önkormányzatot és nem az alperest terheli szerződéses kötelezettség. Az alperes a szerződés szerint kizárólag az ingatlan kizárólagos használatát és az emelt szintű alapellátás biztosítását vállalta.

Tekintettel arra, hogy a lakhatás és a beköltözés lehetőségének biztosítása nem az alperes érdekkörébe és szerződéses kötelezettségébe tartozik, az a körülmény, hogy bármi oknál fogva az indítványozó a fenntartó Önkormányzat által kijelölt garzonlakásba nem tud beköltözni és emiatt másik szállás igénybevételére kényszerül, az alperes kártérítési felelősségét nem alapozza meg. Mindemellett a bíróság azt is megállapította, hogy a szállásköltségre vonatkozó kártérítési követelése az indítványozónak azért nem megalapozott, mert annak megfizetése adomány, vagyis önkéntes, ellentételezés elvárása nélküli, ingyenes juttatás formájában történt, mely fogalmilag kizárja az ellenszolgáltatás igénybevételét. Ennek megfelelően a szállásszolgáltatás igénybevétele miatt az indítványozó vagyonában beállt értékcsökkenés igazolására az adomány befizetését igazoló bizonylat nem alkalmas, így kártérítési jogalként sem vehető figyelembe. Az elsőfokú eljárás során az indítványozó jogi képviselő igénybevételével járt el, ennek ellenére beadványait, bizonyítékait több alkalommal az érdemi tárgyalási szakban, illetve személyesen kívánta előterjeszteni, ezzel kapcsolatban a bíróság őt tájékoztatta a személyesen benyújtott beadványai hatálytalanságáról és a beadvány mellékletét képező okiratokat a bizonyítékok mérlegelése során figyelmen kívül hagyta. A bíróság mindezekon felül nem találta megalapozottnak az indítványozó képviselőjének utólagos bizonyítási indítványát sem.

- [5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az indítványozó nyújtott be fellebbezést, melyben hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen megállapított tényállás alapján hozta meg döntését, a bizonyítékokat okszerűtlen módon mérlegelte, a nyilvánvalóan valótlan tanúvallomásokat bizonyítékként elfogadta. Az alperes kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.
- [6] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, megállapította, hogy az indítványozó elektronikus úton történő kapcsolattartásra kötelezett, így az elsőfokú eljárás során nem történt az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértés. Mindezek mellett rögzítette azt is, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló következtetést vont le, illetve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokaival maradéktalanul egyetértett. A másodfokú eljárás során bizonyítékok benyújtását kísérelte meg az indítványozó jogi képviselője, melyet azonban az eljáró bíróság elutasított.
- [7] Az indítványozó felülvizsgálati és felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be a Kúriához. A Kúria végzésében a felülvizsgálatot megtagadta, mert nem tartotta megalapozottnak az engedélyezési kérelemben az indítványozó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 409. § (2) bekezdés a)–c) alpontjaira vonatkozó indokait.
- [8] 2.2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszát, hivatkozva az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a megsértésére.

- [9] Az indítványozó az elsőfokú bírósági eljárás során a jogi képviselője útján beadványait és bizonyítékait több alkalommal, személyesen terjesztette elő. A bíróság mindezek hatálytalanságáról szóló tájékoztatást követően a csatolt okiratokat és az indítványozó utólagos bizonyítási indítványát – jogszabályi feltételek fennállásának hiányában – alaptalannak találta. Az indítványozó álláspontja szerint az elsőfokú bíróság e körben tévesen értelmezte a Pp. 605. § (3) bekezdésének és 608. § (1) bekezdéseit, amelyek egyértelműen úgy rendelkeznek, hogy az elektronikus kapcsolattartás kötelezettsége nem terjed ki a tárgyaláson csatolt vagy kézbesíthető iratra, illetve határozatra. Ennek megfelelően az indítványozó által a tárgyaláson papíralapon benyújtani kívánt bizonyítékok elfogadása a bíróság törvényi kötelezettsége lett volna. Az indítványozó szerint az eljáró bíróság az elektronikus kapcsolattartás szabályait olyan merev és szűkítő módon értelmezte, melynek következtében az indítványozó részéről a tárgyaláson papíralapon benyújtani kívánt bizonyítékokat a bíróságok nem vették figyelembe.
- [10] Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság mindezeket túl megsértette a felek között megkötött szerződés tartalmára vonatkozóan a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:63. § (1)–(2) bekezdését, továbbá a 6:137. §-ában szereplő szerződésszegés fogalmával ellentétes, azaz jogszabálysértő jogi álláspontot foglalt el, amikor az indítványozó szerződésszegésre alapított igényét a garzonlakás megtekintett állapotából kiindulva utasította el, ahelyett, hogy azt vizsgálta volna hogy az alperes ténylegesen mit vállalt, ténylegesen teljesítette-e a megállapodás szerinti kötelezettségeit. Mindemellett álláspontja szerint mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság az alperes alkalmazásában álló tanúk – ingatlan beköltözhető állapotára vonatkozó - nyilatkozatait minden további nélkül elfogadták bizonyítékként, elfogulatlanságukat nem kérdőjelezték meg, holott abból kellett volna kiindulniuk, illetve azt kellett volna vizsgálniuk, hogy az ingatlan megfelelt-e a szerződésnek és egyébként beköltözhető állapotban volt-e. A fenti körülmények tekintetében fennálló *contra legem* jogalkalmazás folytán az indítványozó által előterjesztett, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékok értékelésének a bíróság nem tett eleget.
- [11] Az indítványozó kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság az indítványozó garzonlakásba történő belépésére vonatkozó alperesi tiltás miatt kényszerűen igénybe vett szálláshely szolgáltatás ellenértékeként megfizetett összegeket adománynak minősítette, majd a másodfokú bíróság az e körben kifejtett indokokat minden további mérlegelés nélkül átvette. Ez a megállapítás iratellenes és jogszabálysértő. Ebben a kérdéskörben a bíróságoknak azt kellett volna vizsgálniuk, hogy az indítványozó ténylegesen milyen szolgáltatásért fizetett és nem azt, hogy annak ellenértékét miként egyenlítette ki. Mivel a szálláshely szolgáltatás ténylegesen igénybevételre került, az ehhez kapcsolódó pénzüsszegek álláspontja szerint ellenérték jelleggel bírnak. Az indítványozó megítélése szerint az eljáró bíróságok a

Ptk. kártérítési felelősségre vonatkozó rendelkezésének téves alkalmazásával jutottak arra következtetésre, hogy az indítványozó kára nem bizonyított, illetve, hogy az az alperes magatartásával nem áll okozati összefüggésben. Az eljáró bíróságok az adományozás kérdéskörében indokolásukban nem adtak számot arról, hogy az indítványozó ezzel kapcsolatos bizonyítékai és érvei milyen mérlegelés alá estek, illetve miért jutottak azoktól eltérő következtetésre.

- [12] Az indítványozó megítélése szerint mindezek miatt sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő tisztességes eljáráshoz való joga, illetve ezen álláspontját a sérelmezett alapjog vonatkozásában a Kúria végzése tekintetében is fennállónak minősíti.
- [13] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kell vizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [14] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett bírói döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani, amely határidőt az indítványozó megtartotta.
- [15] Az indítványozó a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó Pfv.V.21.143/2025/2. számú végzését, valamint a Kaposvári Törvényszék 2.Pf.20.967/2024/6. számú ítéletét és a Nagyatádi Járásbíróság 11.P.20.095/2024/27. számú ítéletét is támadta. Az alkotmánybíróság korábban már állást foglalt abban a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdésében foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható {lásd. például: 3245/2019. (X.17.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Jelen esetben a Kúria döntése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül, így ez a végzés és azon keresztül az elsőfokú és a másodfokú ítélet alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban {lásd például: 3032/2025. (I.21.) AB végzés, Indokolás [29]–[31]}.
- [16] Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására jogosultsággal rendelkezik és érintettsége fennáll, mivel a bírósági eljárásban fél volt, és saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát.
- [17] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának megsértése esetén nyújtható be. Az indítvány e

tekintetben megfelel a törvényi feltételeknek, mert a XXVIII. cikk (1) bekezdése az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának minősül.

- [18] 3.2. Az alkotmányjogi panasz egyebekben az Abtv. 52. § (1) bekezdésében foglalt határozott kérelem követelményének megfelel, mert megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó alaptörvényi rendelkezést, az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényegét, a támadott bírói döntéseket, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, a hivatkozott alaptörvényi rendelkezésekkel kapcsolatban tartalmaz a bírói döntések alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést, valamint kifejezett kérelmet a bírósági döntések megsemmisítésére.
- [19] 4. Az Abtv. 29. §-a a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. E vagylagos feltételnek az indítvány az alábbiak miatt nem felel meg.
- [20] Az Abtv. 29. §-ában írt egyik feltétel, hogy az alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmát érintően [lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, 3120/2012. (VII. 26.) AB határozat]. A jelen alkotmányjogi panasz mindezekhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [21] A befogadás másik alternatív feltétele, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség álljon fent. Miután az Abtv. 29. §-a befogadási feltételt határoz meg, annak normaszövege semmiképp sem érthető úgy, hogy a befogadáshoz szükséges az alaptörvény-ellenesség megállapítása. Sokkal inkább arról van szó, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 29. § első fordulata alapján *prima facie* vizsgálatot végez. Ennek megfelelően az Abtv. 29. §-a alkalmazása során a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség fennállásához elegendő valószínűsíteni az Alaptörvényben foglalt jog konkrét esetben való sérelmének lehetőségét.
- [22] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt rámutat arra, hogy következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panason keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül

jogorvoslattel (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.

- [23] Az indítványozó a XXVIII. cikk (1) bekezdés sérelmét amiatt látta megvalósulni, hogy véleménye szerint az indítványozó által előterjesztett, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékok értékelésének a bíróságok nem tettek eleget, illetve indokolásukban nem adtak számot arról, hogy az indítványozó bizonyítékai és érvei milyen mérlegelés alá estek, illetve miért jutottak azoktól eltérő következtetésre. Mindezekén túl álláspontja szerint az alkalmazott jogszabályokat a bíróságok nem megfelelően értelmezték.
- [24] Az indítványban szereplő sérelmekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az indítványozó olyan törvényességi, illetve bizonyíték-értékelési kérdéseket kifogásol, amelynek vizsgálata az Abtv. 29. §-a alapján nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanis a tényállás megállapítása, illetve a bizonyítékok értékelése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta „szuperbírósággént”, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el {ennek az elvnek a korai rögzítéséhez lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az Alkotmánybíróság feladata nem a tény-, illetőleg jogkérdések felülvizsgálata, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány valójában a támadott bírósági döntések érdemi felülbírálatára irányul.
- [25] „Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattel (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [26] Az indokolási kötelezettség állított sérelmével kapcsolatban az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség alkotmányos követelményéből az fakad, hogy a bíróság döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően köteles számot adni, az indokolási kötelezettségből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, és különösen nem következik az

indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó nem osztja a bíróság jogértelmezését, illetőleg nem tartja kellően részletesnek a bírói döntés indokolását, az indokolási kötelezettség követelményével összefüggésben még nem vet fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet {lásd például: 1035/2026. (II. 26.) AB végzés, Indokolás [16]}. Jelen esetben az indokolási kötelezettség megsértése nem merült fel, mert az eljáró bíróságok az ítéletekben megfelelően számot adtak a döntésüket alátámasztó lényeges érvekről.

- [27] Az Alkotmánybíróság a támadott bírósági döntések megállapításait nem mérlegelheti felül, azok ugyanis nem alkotmányjogi, hanem olyan tényállás-megállapítási, jogalkalmazási és bizonyíték-értékelési kérdések, melyek az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esnek.
- [28] Jelen ügyben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panaszban az indítványozó valójában egyet nem értését fejezte ki a bíróságok döntésével, azok érvelésével, indokolásával kapcsolatban, ez azonban nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}.
- [29] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító elemei sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, sem pedig alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vetnek fel, ezért az indítvány ebben a vonatkozásban nem felel meg az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos követelmények egyikének sem.
- [30] 5. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdéseiben foglaltakra is visszautasította.

Budapest, 2026. október 6.

*Dr. Schanda Balázs s. k.*  
tanácsvezető alkotmánybíró

*Dr. Czine Ágnes s. k.*  
alkotmánybíró

*Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.*  
alkotmánybíró

*Dr. Sonnevend Pál s. k.*  
előadó alkotmánybíró

*Dr. Varga Réka s. k.*  
alkotmánybíró